

Konuşamama Hissi Efsunlu Bir Kaçış

– Derin Mavi · 21 Haziran 2014

Her şey susmuş, baharı hiç görmeyen dalların hazanı bürümüştü dört bir yanı. Fırtına öncesinin sessizliğini andırıyordu gün. Dışarda çıldırmışçasına yağın yağmur, her damlasında getirdiği gizli bir davetle, hızla yaklaşan bir sonu hatırlatıyordu. Korkuyordum. Yılların birbiri ardınca biriktirdiği acı tatlı onca hatırayı silip atmamak kolay değildi.

' Sil baştan başlamak gerek bazen 'diyordu radyoda çalan şarkılar .Ama şarkılardaki kadar kolay silinip atılmıyordu hiç bir iz.Bükülmek bilmiyordu zamanın kadrajındaki çelik bilekli el. Yetişemiyordu insan yanıma ,bir nefeslik yanına. Soluğumun yorgunluğunu hissediyordum derinden.

Dağ yamacında saklı sevinçlerin, sabahın ilk ışıklarıyla doğan umut dolu bakışları uzun sürmüyordu ufku da. Ya bir öğle vakti ,gölgesinde kalıyordu ağlayan bulutları, ya da ikindinin serinliğinde ölüp gidiyordu ansızın . Ne zaman bir ışık yanmaya başlasa günlere, yaklaşan karanlığın naraları duyuluyordu uzaklardan.

İnsan ,hep yaşamak istediği duanın eşliğinde duruyorken, gökyüzüyle henüz tanışan minik bir serçenin ,hayata ilk kanat çırpışındaki korkuyu yaşıyormuş meğer .Bomboş bir dünyadan hayata açılan bir pencere önünde , bir kapı aralığı yakaladığında, kafeste çırpınan kuş misali atmaya başlıyormuş yüreği. Pıllımı pırtımı toplayıp gitmek istiyordum her defasında .

Ama nereye ?

Kendimden ne kadar uzağa ?

Yorgunluklarımdan ne kadar kaçabilirdim ki ?

Gök yarılmıştı o gece sanki.Bütün haşmetiyle şimşeklerini indiriyordu yüzüme bir tokat gibi.Cama vuran her damlanın anlattıklarını yalnız ben duyuyordum . Yalnız ben biliyordum yıkamak istediklerini.Kulağımı sağır eden ,bir aslan kükremesini andıran o korkunç sesin yankılarında eziliyordum.Gecenin içinde ,uzaklardan görünen evlerin fersiz ışıkları yetmiyordu içimi aydınlatmaya. Boş ve gayesiz bakışlarla karanlığı süzerken ,içimden geçenlerin izahını yapamıyordum kendime.

Göğün çıldırışlığına aldırmadan ufka dönüp yüzümü ,gözlerim dolu dolu onun vakur duruşunu izliyordum.Karanlığın içinde simsiyah bir inci gibi parlayan saçları ve sadakatle bakan gözlerindeki ışık ,doru taylorı kıskandırmıyordu.

Arada kalmış bir adamın gözyaşında ıslanıyordu duygularım ,köşeye sıkışmış bir kadının anaçlığıyla hissediyordum bunu.Yanaklarından aşağı süzülen gözyaşlarına dokunurken, her damlanın ılıklığı akkor olup düşüyordu yüreğime, yakıyordu içimi.Hayatın omuzlarımıza yüklediği sorumluluk ,bize de herkes

gibi sevmek ,kır bayır dolaşmak hakkını vermiyordu.

İçinden çıkamadığım dilemmaların gizli sanığıydı o. Ah ! Ona kıyamayışlarım, ardından ağlayıp ağlayıp onu ıslatamayışlarım.Her tutup kaldırmak için el vermek isteğimi ,yol göstermek sanıyordu.Oysa bir masalda kendi gerçeğini yaşayan yaralı bir Anka misali ,güvercin kervanından haber bekleyen bir duyguyla başladım ona hep. Ferhat'a dağları deldiren yâr esintisi,Kerem'in nârına yandığı Şirin sancısı ve Kays'ın Leyla uğruna divanesi olduğu bir aşkın üstünde kem gözler dururken ,aynı aşkın Yusuf'suz Züleyha'sı olmak zor geliyordu.Yanağına usulca konduğum buseyle gizlice veda ediyordum ona o gece .İçimde dağlanıp büyüyen konuşamama hissine feda ediyordum neyim var neyim yoksa.Çünkü fedakarlık en çok kadına yakışıyordu.

Şimdi bir bebeğin masumiyetinde kanıyor aşk isimli yaramın kabuğu.Eriyen her günün ardından biraz daha artıyor telaşım.Sahibi olamadığı bir bahçeden erik çalan haylaz bir çocuk kadar ürkek ve suçlu bakışlarım.

Pencere kenarında unutulan bir çift göz ile kapı aralığını gözlemektir efsunlu susuşlarımın diğer adı.Bir vedanın ardından, ben hep aynı yerde beklemeye devam edecektim ,bir ömür sürse de gelmeyişleri...